

Rio Grande

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

IJsengel

Nathalie Pagie

Rio Grande

Een razendspannende roadtrip
door Mexico

Eerste druk april 2018
Tweede druk mei 2019

ISBN 978-90-225-8787-4
ISBN 978-94-0231-075-7 (e-book)
NUR 305

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Artstudio23.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Een storm door mijn hart
Waar is de geur gebleven
De papieren zijn verward
Over de vloer van mijn leven
Een winter in mijn lijf
Gure wind schuurt langs de bedden
Mijn vingers voelen stijf
Waar ze vroeger zachtjes streelden
Laat me ergens schuilen
Hou me uit de wind
Een plek om uit te huilen
Waar ik mezelf vind*

Joris Linssen & Caramba – ‘Storm’

De ochtendzon liet net haar eerste stralen zien toen het snerpende geluid van de deurbel Tara Linders overeind deed schieten. Ze stond al naast haar bed voor ze goed en wel wakker was en moest zich vasthouden aan de muur om niet om te vallen. Met haar ogen dicht wachtte ze tot de duizeling wegtrok. Toen maande ze Huub tot stilte, die was als een dolle naar de voordeur gerend en stond daar op vol vermogen te blaffen. Even was het stil, op het zachte geronk van Carlo na, die altijd sliep als een pasgevoede baby, tot de bel opnieuw klonk. Langer dit keer, urgenter. Onmiddellijk sloeg Huub weer aan. Vloekend snelde Tara de slaapkamer uit. Het gebeurde zelden dat er iemand bij haar aanbelde en al helemaal niet op dit vroege uur. Ze duwde Huub opzij, draaide snel de sleutel om en trok de deur open.

Tegen de balustrade gedrukt, zo ver mogelijk verwijderd van de blaffende rottweiler in de deuropening, stond een vrouw met ogen als knikkers. Ze was een klassieke schoonheid, lang, slank en blond, maar het felle tl-licht van de galerij maakte haar gezicht bleek en vlekkerig. Haar joggingpak zat vol gaten en haar nagels waren tot bloedens toe afgekloven. Tara wist zeker dat ze de vrouw eerder gezien had, maar kon haar zo snel niet plaatsen.

‘Ja?’ vroeg ze, terwijl ze met een been voor Huub ging staan, die de bezoeker nieuwsgierig gadesloeg. Hierop liet de vrouw de balustrade los en zette ze voorzichtig een stap naar voren. Zonder Huub uit het oog te verliezen, richtte ze zich tot Tara.

‘Herken je me niet? Ik heb je ooit ontmoet op een kerstborrel bij de krant. Ik ben Yvonne, de vrouw van Diego, of nou ja...’

Tara kreeg het op slag warm. Ze herkende de blondine nu inderdaad als de vrouw van haar collega en partner in crime, Diego Martinez. Samen schreven ze de meest opzienbarende reportages voor het dagblad waar ze werkten, totdat Diego er de brui aan gaf. Hij nam ontslag, verliet huis en haard en vertrok naar Mexico, het geboorteland van zijn vader. Terug naar zijn roots, noemde hij het, om zichzelf terug te vinden, wat dat dan ook mocht betekenen. Dat was nu negen maanden geleden en wat Tara betrof, negen maanden te lang. Als einzelgänger redde ze zich doorgaans prima alleen. Familie had ze niet meer en vrienden amper, maar met Diego was iets ontstaan. Andere collega’s hield ze op afstand, maar met Diego kon ze samenwerken en niet alleen omdat hij de beste onderzoeks-journalist was die ze kende. Ze vulden elkaar aan, daagden elkaar uit en hadden samen al voor meer spectaculaire primeurs gezorgd dan al hun collega’s bij elkaar. Dit tot grote tevredenheid van chef Benno die *De Dageraad* lange tijd in financiële nood zag verkeren. Door de verkoop van de verhalen van het topduo Linders & Martinez aan buitenlandse kranten was het gelukt overeind te blijven en daar was hij hun eeuwig dankbaar voor.

De speciale connectie tussen de twee kon echter niet op ieders enthousiasme rekenen. Yvonne had meer dan eens gedreigd haar man uit huis te zetten als hij zijn werk, met Tara, voor de zoveelste keer voor liet gaan. Diego wilde nooit veel over de ruzies kwijt, maar Tara wist dat hij eronder leed. Ze was ervan overtuigd dat de strijd die Diego thuis moest leveren, had bijgedragen aan zijn beslissing weg te gaan. En dat nam ze Yvonne kwalijk.

‘Wat wil je?’ vroeg ze, terwijl ze haar been voor Huub wegtrok en haar armen over elkaar sloeg. Huub pikte het signaal direct op en begon zacht te grommen.

Yvonne's blik verstrakte, maar ze bleef staan waar ze stond. 'Ik moet je iets vragen, de politie wil me niet helpen en ik weet niet bij wie ik anders terecht kan. Geloof me, ik bel niet zomaar bij jou aan.' Haar woorden klonken ferm, maar de wanhoop in haar ogen verraadde dat ze zich lang zo stoer niet voelde.

Tara's nieuwsgierigheid was gewekt. Ze stuurde Huub naar zijn mand en wenkte Yvonne binnen. In de woonkamer knipte ze een lamp aan. Ze gebaarde dat Yvonne op de bank kon gaan zitten en verdween zelf naar de slaapkamer om een capuchontrui over haar nachthemd aan te trekken. Ze plofte in een stoel.

'Ik blijf niet lang,' haastte Yvonne zich te zeggen. 'Ik heb Nona en Max alleen gelaten, ze zullen zo wakker worden. Het gaat over Diego, ik denk dat er iets heel erg mis is,' en bij die woorden barstte ze, tot Tara's ontsteltenis, in snikken uit. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en drukte de afgekloven nagels in haar voorhoofd.

Schijnbaar onbewogen keek Tara haar aan. 'Ho even,' zei ze, 'hij zit toch in Mexico? Wat is daar mis? En hoe weet je dat?'

De korte vragen hadden een ontnuchterend effect op Yvonne. Ze viste een verfrommeld papieren zakdoekje uit een broekzak, snoot haar neus en droogde haar tranen. 'Sorry,' zei ze met beven-de stem, 'ik heb al nachten niet geslapen, ik ben mezelf niet.' Ze streek een vettige haarlok achter haar oren en sloot een moment haar ogen. 'Hij is vorig jaar naar Mexico vertrokken, dat weet je.' Ze keek op naar Tara, maar die reageerde niet. 'We hadden afgesproken dat hij iedere twee weken zou skypen, zodat de kinderen zijn gezicht even konden zien en zijn stem horen. En hij zou iedere maand geld overmaken.' Ze zuchtte. 'Aan die afspraken heeft hij zich niet gehouden. Skypen doet hij al lang niet meer en de laatste vier maanden komt er ook geen geld binnen.' Opnieuw sprongen de tranen in haar ogen. 'In het begin heb ik het zo gelaten, ik dacht dat hij afstand nodig had, maar Nona begon naar hem te vragen.

“Waar is papa? Wanneer komt papa terug?” En ik... ik wist gewoon niet wat ik moest zeggen. Natuurlijk heb ik geprobeerd hem te bellen, maar hij neemt niet op, zijn nummer is niet meer in gebruik. Op e-mail reageert hij ook niet, het is alsof hij van de aardbodem is verdwenen. Dat kan toch niet?’ Snikkend schoof ze naar voren en greep Tara’s pols beet. ‘Je moet me helpen. De politie doet er niets mee, want het is een volwassen man die uit eigen beweging is weggegaan. Maar ik weet gewoon dat het niet klopt. Hij zou het contact met Nona en Maxie nooit zomaar verbreken, zo is hij niet!’ Uitgeput liet ze haar hoofd zakken.

Tara trok voorzichtig haar arm terug, stond op en begon door de kamer te ijsberen. Het voelde bijzonder ongemakkelijk dat uitgerekend Yvonne haar uitkoos als reddingsboei. Zelf had ze ook verwacht dat Diego af en toe iets van zich zou laten horen, maar op een enkel appje na, een week of drie na zijn vertrek, had ze niets meer gekregen. En op een kort bericht van haar reageerde hij niet. Dat deed meer pijn dan ze wilde toegeven, want ze miste hem enorm. Net als Yvonne was ze ervan uitgegaan dat hij de tijd nam om tot zichzelf te komen. Hij had een keuze gemaakt en die wilde ze respecteren. Daarom drong ze niet verder aan en ging ze door, op haar eigen manier. Werken zonder Diego was stukken minder leuk, maar schrijven kon ze prima alleen. Het was in haar eigen huis dat de eenzaamheid haar naar de keel vloog. Waar Huub eerder voldoende gezelschap had geboden, voelde ze voor het eerst sinds lange tijd behoefte aan mensen om zich heen. Die behoefte had geresulteerd in een wat onbeholpen latrelatie met Carlo van de boksschool. Een of twee keer per week kwam hij langs om samen te eten en te slapen en dan vertrok hij weer. Dat hij enthousiaster was over deze regeling dan zij, wisten ze allebei, maar zolang ze dat niet uitspraken, ging het wel en leek de grootste eenzaamheid verdreven.

De noodkreet van Yvonne zette al Tara's zintuigen op scherp. Wat als ze gelijk had en de radiostilte niet Diego's eigen keuze was geweest? Wat kon er dan gebeurd zijn? En waar was hij nu? Ze negeerde het gevoel in haar buik, een prikkelende opwinding die stevast de kop opstak als er iets niet in de haak leek te zijn, en draaide zich om naar Yvonne, die moedeloos voor zich uit zat te staren. Tara's stem deed haar uit haar verdoving opschrikken.

'Diego zou toch bij familie op bezoek gaan? Weten zij niet waar hij zit?'

Yvonne schudde haar hoofd. 'Daar was hij al lang weer weg. Ik heb zijn tante gesproken, bij wie hij een paar weken gelogeed heeft. Dat ging moeilijk, want mijn Spaans is lang niet zo goed als dat van Diego, maar het was duidelijk dat zij niet wist waar hij was. Met haar heeft hij ook geen contact gehouden.'

Tara knikte. 'Je zei dat hij ophield met skypen, maar de betalingen gingen nog wel een tijd door. Dat is vreemd. Heb je hem dan niet aan jullie afspraak herinnerd?'

Yvonne beet op haar lip om haar tranen te bedwingen. 'Ik wilde hem de ruimte geven... niet de vervelende echtgenote uithangen... Voor zijn vertrek hebben we het over scheiden gehad, maar er was nog niets in gang gezet en ik hoopte...'

Verder ging ze niet, maar Tara begreep wat ze wilde zeggen. Yvonne wilde dat Diego, als hij zichzelf had teruggevonden in Mexico, met hangende pootjes terugkeerde om weer bij zijn gezin te zijn. Het maakte haar woest. Als Yvonne niet zo moeilijk had gedaan tijdens hun relatie en hem voortdurend in zijn vrijheid had beknot, was Diego waarschijnlijk niet gevlucht. Ze balde haar handen tot vuisten en schonk haar bezoeker een giftige blik.

'Dit is dus al maanden aan de gang. Dan heeft hij misschien inderdaad zijn bruggen verbrand. Het kan best dat hij geen zin meer had in het gesetelde leven en dat hij nu met een rugzak de wereld

rondreist. Dat deed hij jaren geleden ook, hij vertelde er regelmatig over.' Ze zag dat haar woorden hard aankwamen, maar ze kon het niet laten nog een stap verder te gaan. 'Je komt nu naar mij, maar wat denk je dat ik hieraan kan veranderen? Niets.'

Met rode wangen van schaamte en verdriet stond Yvonne op. Met haar mouw veegde ze langs haar wangen. 'Dan weet ik genoeg,' zei ze met bevende stem en zonder Tara nog aan te kijken, liep ze naar de gang. Op de achterkant van de roze broek kleefde een omgekrulde sticker met een lachend banaantje erop. Vast van een van de kinderen, dacht Tara en onverwacht overviel haar een gevoel van wroeging. Nona en Max waren nog klein en hadden hun vader nodig. Het gemis van een ouder liet een leegte achter die ze zelf maar al te goed kende. Ze rende achter Yvonne aan en hield de voordeur tegen, net voordat die in het slot viel.

'Goed,' riep ze naar Yvonne, die zich halverwege de galerij met rode ogen naar haar omdraaide, 'ik kijk wat ik kan doen. Stuur me de naam en contactgegevens van die tante in Mexico. Als ik iets heb, laat ik het weten.' Yvonne's ogen lichtten op en vulden zich opnieuw met tranen. Ze kon niets meer uitbrengen, maar vouwde haar handen als teken van dankbaarheid. Tara keek haar na tot ze in het trappenhuis verdween, viste toen een pakje sigaretten uit de buidel van haar capuchontrui en stak er een op. Starend naar de rook die in trage slierten de ochtendzon tegemoet zweefde, voelde ze dat ze wakker werd. Echt wakker. Maandenlang, misschien al sinds Diego's vertrek, had ze op stand-by geleefd, maar nu was het alsof Yvonne's verhaal haar de adrenaline gaf waarnaar ze gesnakt had. Ze stond weer op scherp en dat voelde goed.

Het liep al tegen tien en toen Tara de Fabriek binnenstormde. Ze liet de lift links liggen, snelde de trap op en stond een paar tellen later op de vijfde verdieping van *De Dageraad*, het dagblad waarvoor ze zich al zeven jaar met hart en ziel inzette. Ze was blij dat de krant zijn naam had behouden, na de noodgedwongen fusie met *De Gazet* uit Vlaanderen. Eigenlijk was er sinds de fusie niet eens zo veel veranderd. Er waren wat oud-medewerkers vertrokken en hun stoel werd nu bemand door Vlaamse collega's. De werkdruk lag hoog, want ze moesten met minder mensen meer doen om twee kranten te vullen, maar dat was voor Tara geen probleem. Ze hield ervan om hard te werken en zat liever tot laat op kantoor dan thuis op de bank.

Aan de overzijde van de ruime kantoortuin zag ze aan de openstaande deur dat haar chef Benno niet op zijn plek zat. Ze vloekte en liep naar haar bureau om haar computer op te starten. De afgelopen uren was er een begin van een plan ontstaan en ze kon niet wachten dat aan Benno voor te leggen. Dat ze naar Mexico moest om Diego te zoeken, stond als een paal boven water. Dat Benno dat goed moest keuren, ook. Ze had in het begin van het jaar bijna al haar vakantiedagen verspild aan een rondreis door Ierland met Carlo, in een geforceerde poging er samen iets van te maken. De drie resterende vrije dagen waren niet genoeg voor een zoektocht in Midden-Amerika en dus moest Benno overstag. Alleen zou hij haar zonder concrete journalistieke aanleiding nooit laten gaan.

Daarom had ze het internet afgespeurd naar argumenten waarmee ze hem kon overtuigen. Dat was deels gelukt. Mexico bleek een uitermate gevaarlijk land voor journalisten. Er waren de afgelopen jaren meer collega's vermoord dan in de oorlogsgebieden Syrië en Irak. Volgens de Committee to Protect Journalists waren sinds het begin van de jaren negentig in het land ten minste vijftien journalisten op gewelddadige wijze omgebracht. De daders waren meestal leden van criminele bendes of corrupte autoriteiten, de slachtoffers vaak misdaadverslaggevers of journalisten die onderzoek deden naar corruptie en machtsmisbruik. Tot vervolging van de moorden kwam het zelden; veruit het merendeel van de aanvallen op journalisten bleef ongestraft.

Vreselijke cijfers. Op zichzelf reden genoeg om Tara juist niet te laten gaan. Waarom zou een krant bewust het risico nemen een van zijn meest productieve krachten te verliezen? Elke andere leidinggevende zou zo denken, maar Tara kende Benno en rekende op zijn grenzeloze passie voor het vak. Als hij de lezers van zijn krant actuele en waarachtige verhalen kon bieden, ging weinig hem te ver. Hij was bereid risico's te nemen en zag kansen waar anderen allang waren afgehaakt.

Dat bleek alleen al uit het feit dat hij Tara destijds, zonder enige werkervaring en vaste verblijfplaats, een baan op zijn redactie had aangeboden. Hij rook haar talent en durfde het met haar aan. Het was een beslissing waar hij nooit spijt van had gekregen en ondanks haar koppige en eigenzinnige karakter, waarmee ze hem soms tot waanzin dreef, ontwikkelde hij in de loop der jaren een rotsvast vertrouwen in haar. Het was dat vertrouwen waar Tara nu een beroep op wilde doen. Ze had op het internet drie Nederlandse bedrijven in Mexico gevonden, twee melkveehouderijen en een edelsmid, en een vlogger die al ruim een half jaar over zijn roadtrip door Mexico publiceerde. Ze wilde hen opzoeken om te

vragen hoe zij zich staande hielden, wat zij merkten van de onveiligheid en hoe zij hun toekomst zagen in het land dat zo diep gebukt ging onder corruptie en criminaliteit. Haar verslag zou in schrill contrast staan met het kleurrijke imago van het land, waar ook jaarlijks duizenden toeristen de fraaie stranden bezochten en de vele ruïnes van de Mayacultuur kwamen bezichtigen. Het zou zeker een interessant verhaal opleveren, misschien zelfs een hele reeks, voor de lezers van *De Dageraad*. En als ze beloofde onder de radar te blijven, was ze weer terug voor iemand in de gaten kreeg wat ze er eigenlijk deed.

Veertien dagen moesten genoeg zijn. Minder misschien ook, maar ze zette ruim in omdat ze geen idee had hoe snel ze Diego op het spoor kwam. Ze zou beginnen met een bezoek aan zijn tante in Mérida en hem van daaruit achternareizen. Voor haar kon hij zich niet verstoppen. Haar hart racete als ze zich hun weerzien voorstelde, maar daar wilde ze niet te lang bij stilstaan. Ze ging hem zoeken om te checken of hij oké was en om te zeggen dat zijn kinderen hem misten. Meer niet.

Zodra ze Benno vanuit haar ooghoeken zijn kantoor zag binnenlopen, spurtte ze naar hem toe. Harder dan bedoeld knalde de deur achter haar dicht, waardoor hij schrok en er een scheut koffie uit zijn mok op zijn colbert kletste.

‘Verdomme Tara,’ zei hij, terwijl hij de mok op zijn bureau zette en de vlek met een krant probeerde te verwijderen. Dat die daardoor juist groter werd, stemde Benno bepaald niet vrolijk. De gebruikelijke bloes op zijn wangen werd wat dieper van kleur en zijn lippen vormden een rechte streep.

Slechte timing, wist Tara, maar toch wilde ze haar vraag niet laten varen. ‘Ik heb een verzoek,’ begon ze, maar verder kwam ze niet.

‘Ik moet jou ook spreken,’ zei Benno. Hij staakte zijn pogingen

met de krant, gooide die in de bak naast de ladekast en zakte met een zucht in de gigantische bureaustoel, die piepte onder het gewicht. 'Vandaag komt het niet uit. Kom morgen om drie uur maar terug.'

'Dit heeft haast,' drong Tara aan. Ze liet zich niet zomaar wegsturen, dat had ze nooit gedaan en meestal bracht dat haar ver. Haar tengere gestalte deed soms anders vermoeden, maar ze had een ijzersterke wil en een groot doorzettingsvermogen. Dit keer had ze echter geen succes.

'Niet zo dwars, Tara, ik heb echt geen tijd. Morgen wel, drie uur, tot dan. En doe die deur normaal dicht, wil je?'

Aan zijn priemende blik zag ze dat het hem ernst was en dus droop ze af. Ze keek op haar horloge, elf uur, dat maakte het vier uur 's nachts in Mexico. Ze zou nog drie uur wachten voordat ze Olivia Martinez belde. Yvonne had haar die ochtend de gegevens van Diego's familie in Mexico gemaild, compleet met een in het Spaanse vertaalde vragenlijst.

Alberto Maria Costa lag ineengedoken op de betonnen vloer. Hij had zijn armen om zijn opgetrokken knieën geslagen en drukte zijn kin tegen zijn borst. Meer kon hij niet doen om zichzelf te beschermen. Ze waren pas net begonnen, maar stukken feller dan anders; zijn slechte oog, het rechter, zat al dicht en in zijn oren protesteerde een hoog piepgeluid tegen de klappen op zijn hoofd. Bij de laatste trap in zijn zij waren zeker twee ribben gebroken en nu kon hij bijna niet meer ademhalen van de pijn. Hij voelde hoe een van de jongens zijn armen van zijn knieën trok en ze boven zijn hoofd uitstreckte. Terwijl zijn armen werden vastgehouden, duwden anderen zijn benen uit elkaar. Hij wist wat er komen ging en gilte het uit van angst. Het leek alsof de gebroken ribben zijn longen perforeerden en hij proefde bloed in zijn mond. Uit alle macht probeerde hij zijn benen tegen elkaar te duwen, maar dat lukte niet; de anderen waren sterker. Als in slow motion aanschouwde hij met één oog hoe Alvarez zich klaarmaakte. De zon weerkaatste in het zweet op diens voorhoofd. Het was geen uitzonderlijk warme dag, maar de bendeleider zweette flink, er glinsterden spoortjes op zijn wangen van de druppels die naar beneden waren gegleden. Alberto dwong zichzelf die spoortjes te volgen, van het vochtige haar over de kaaklijn naar de pukkelige kin. Toen Alvarez zich schrap zette en zo hard mogelijk uithaalde, droop er een nieuwe druppel naar beneden. Ook deze zou een spoor achterlaten, maar dat zag Alberto niet meer. De explosie aan pijn was zo hevig dat het zwart

werd voor zijn ogen en hij een paar zalige seconden de wereld verliet.

In de schaduw van de kapokboom voelde hij een geborgenheid die hij nergens anders vond. Onder de boom in het hoge gras was hij onzichtbaar voor de rest van de wereld. Op deze plek op de heuvelrug, achter het hutje waar hij met zijn moeder woonde, durfde hij te dromen. Het was zijn lievelingsplekje, waar niemand anders kwam. Op de geuren van de magnolia, oleander en gardenia rondom hem dreven zijn gedachten naar de overkant van de rivier, naar Amerika, het land waar alles mogelijk was. Nog geen vijf kilometer hiervandaan kon je met hard werken de top bereiken, ongeacht je afkomst of beperking. Vijf schamele kilometers en een rivier scheidden hem in Ciudad Juárez, Mexico, van El Paso in Amerika. Zo dichtbij, maar zo'n totaal andere wereld. Daar maakte het niet uit als je slechte ogen had en iemand niet recht kon aankijken. De kansen lagen er op straat, zelfs voor buitenbeentjes zoals hij. Nog maar zeven jaar, dan was hij achttien en oud genoeg om er in z'n eentje naartoe te gaan. Met de juiste papieren, en als hij die niet kreeg, met de smokkelaars. Daar was veel geld voor nodig en daarom stopte hij al jaren elke peso die hij verdiende in het gat in zijn matras.

'Hé schele, hier verstop jij je dus!'

Met een ruk schoot hij overeind. Nog nooit had Alberto hier iets anders gehoord dan de vogels en het ruisen van de wind door de bladeren van de metershoge kapokbomen. Dit was een stem en niet die van een toevallige voorbijganger. Dit schelle keelgeluid, dat hem al jaren angst inboezemde en had leren rennen als een atleet, was van Rico. Al zolang Alberto zich kon herinneren, terroriseerde Rico de jongens in hun woonwijk aan de rand van Ciudad Juárez. De eerste jaren in zijn eentje en vanaf de middelbare school met zijn maat

Alvarez. Rico en Alvarez, een voor- en een achternaam, die Alberto's jeugd bepaalden. En nu stonden ze voor hem, op de laatste plek waar hij zich veilig had gewaand. Rico met zijn uitdagende smoel voorop en Alvarez schuin daarachter.

'Wat een mooie plek, waarom heb je ons hier nooit over verteld?' vroeg Rico, terwijl hij om zich heen keek alsof hij de omgeving bewonderde.

Alberto zat als bevroren. Hij wist niet wat hij moest doen. Als hij bleef, kreeg hij zeker een pak rammel. Rende hij weg, dan had hij een kans, want hij was sneller, maar dan moest hij het geld achterlaten. Angstig schoot zijn blik opzij, waar de wortels van de kapokboom de grond in schoten en hij in een natuurlijke holte een buideltje had verstopt. Er zaten veertig peso's in, verdiend met het schoonmaken van het klaslokaal. Dat deed hij af en toe als de meester ziek was en juf Ilsa inviel. Wie wilde kon van haar een heitje voor een karweitje krijgen en daar was hij altijd als de kippen bij. Vandaag had hij extra zijn best gedaan en kreeg hij twee keer zo veel betaald als de vorige keren. De juf had geknipoogd en haar vinger tegen haar lippen gelegd. Natuurlijk zou hij niets zeggen, geen probleem, hij was een kei in geheimen bewaren. Zo wist ook niemand van zijn plekje boven op de heuvel. Tot nu. Ze moesten hem gevolgd zijn. Behalve angst voelde hij een diepe teleurstelling. Deze plek was hij kwijt, hij zou zich er nooit meer veilig voelen nu Rico en Alvarez ervan wisten. Hij balde zijn vuisten en zette zich schrap. Toen bukte hij in een flits naar de boom, griste het zakje uit de holte en zette het op een lopen. Heuvelafwaarts, dus nog sneller dan normaal, maar toch niet snel genoeg. Door de steen tegen zijn schouder klapte hij tegen de grond en voor hij het wist zat Rico boven op zijn rug. Aangemoedigd door Alvarez sloeg die hem waar hij hem raken kon. Er leek geen einde aan te komen.

Tussen de wimpers van zijn linkeroog door staarde Alberto vanaf de betonnen vloer naar Alvarez. Het was zes jaar later, ze waren inmiddels zeventien, slechts één jaar verwijderd van volwassenheid, maar er leek nog geen minuut verstreken sinds die middag op de heuvel. Toen Rico overleed in een bendeoorlog, waarbij hij met zijn broers betrokken was, haalde Alberto opgelucht adem, maar dat was te vroeg gejuicht. Alvarez nam de plaats van zijn maat in, verzamelde een aantal volgelingen om zich heen en werd de leider van een groep jongens die net zo lang spijbelden tot ze stuk voor stuk van school werden getrapt. Van tijd tot tijd was hij de klos. Het lukte soms een paar weken uit hun vizier te blijven, maar steeds wisten ze hem weer te vinden. Schele, loenskop, freak. Al vanaf zijn geboorte had zijn rechteroog een eigen wil. Meestal parkeerde de pupil zich in zijn buitenste ooghoek, maar bij blijdschap of spanning schoot hij alle kanten op. Dat hij minder goed zag, nam Alberto voor lief; dat hij ermee gepest werd, wende nooit. De klappen deden pijn, zijn lichaam kreeg amper de kans te herstellen, maar de scheldnamen sneden door zijn ziel. Keer op keer, jaar na jaar.

En terwijl hij daar zo lag, starend naar Alvarez en zijn vrienden, die rustig een sigaret opstaken ter afronding van een fijne beukpartij, overviel hem een onbekende sensatie. Het was geen angst, woede, frustratie of verdriet, daarvan wist hij precies hoe het voelde. Dit was anders en hij kon er geen woorden voor vinden, misschien juist door het gebrek aan gevoel. Hij was leeg, op, klaar. Als dit het was, was dit het, het kon hem geen zier meer schelen. Hij trok zijn handen tussen zijn benen vandaan en zag dat ze rood kleurden van het bloed dat door zijn spijkerbroek naar buiten sijpelde. Kreunend zette hij zijn handen en knieën op de grond en duwde zich omhoog. Het ging langzaam, maar dat deerde niet. Omhoog zou hij komen, want hij wilde staan als hij zijn zegje deed.

Een van de jongens stootte Alvarez aan en knikte naar Alberto,

die zich in de hoek van de loods omhooggeduwd had en nu tegen de muur geleund naar hen stond te kijken. Alvarez grijsde, drukte zijn peuk uit en liep op Alberto af. Zwijgend bleef hij voor hem staan en even hing er een beladen stilte tussen hen in.

De pijn tussen zijn benen weerhield Alberto ervan volledig rechtop te staan en bij iedere ademteug brandden zijn longen, maar hij hield stand. Met zijn blik hield hij Alvarez gevangen, totdat diens grijs verdween en hij al even serieus terugkeek. 'Het is genoeg,' zei Alberto toen en meteen begonnen een paar jongens te grinniken. Met een handgebaar legde Alvarez hun het zwijgen op.

'Genoeg,' herhaalde Alberto, 'dit stopt hier. Je maakt het nu af, of je laat me gaan. Echte mannen vechten eerlijk, een-op-een, dus zonder je vriendjes. Durf je dat aan?'

Met een vies gezicht zette Alvarez een stap dichterbij, ze stonden nu haast tegen elkaar aan. 'Wat bedoel je, schele?'

'Laat me gaan en geef me een week. Als je een vent bent, laat je me herstellen, zodat we gelijke kansen hebben. Vanaf dan is het jij of ik.'

Alvarez' gezicht betrok. De jongens om hen heen staarden gefascineerd van Alberto naar Alvarez, benieuwd naar wat hun leider doen zou. Niemand haalde het ooit in zijn hoofd tegen hem in te gaan.

'Jij of ik?' Alvarez boog voorover en duwde zijn voorhoofd tegen dat van Alberto. 'Je hebt lef, schele, dat had ik nooit achter je gezocht.'

Alberto zag de verbazing in zijn ogen en meende een fractie van een seconde iets te bespeuren wat op bewondering leek. 'Ik meen het, ik ben er klaar mee,' zei hij vlak, al liet de nadrukkelijke nabijheid van zijn aartsvijand hem niet onberoerd. Ergens diep vanbinnen stak de angst de kop weer op, maar het lukte hem vooralsnog die te negeren.

‘Goed,’ sprak Alvarez, plots resoluut. Hij zette een paar passen terug en wees naar de openstaande poort. ‘Ga je gang, rot op. We spelen het spel en over een week zullen we zien wie er als winnaar uit de strijd komt. Jij of ik.’ Afwachtend bleef hij staan.

Alberto zette zich af tegen de muur en wankelde een paar stappen voordat hij viel. Er klonk nerveus gelach, maar niemand waagde het een hand naar hem uit te steken. Met een van pijn vertrokken gezicht stond de jongen opnieuw op en dit keer lukte het hem de poort te bereiken. Even leunde hij ertegenaan om op adem te komen, toen liep hij naar buiten, een onzekere toekomst tegemoet.